

Grunddeierne. Vædringsforslaget har desuden et saadant Omfang, at berunder ogsaa indbrages det Tilfælde, at Indlemmelsen Iker imod Kjøbstadkommunens Omste paa Forlangende af Landdistriktet, og da fordrer de ærede Forslagsstillere altsaa, at Kjøbstadkommunen ikke alene imod sin Villie skal overtage et Landdistrikt, som Sognekommunen gerne vil af med, men den skal oven i Kjøbet betale derfor. Det forekommer mig at være at gaa for vidt; i alt Fald burde man indskrænke det til det Tilfælde, at Kjøbstadkommunen havde forlangt Indlemmelsen; men selv i dette Tilfælde tror jeg, at det vil være meget uheldigt at vedtage et saadant Vædringsforslag. Det vilde jo have til Følge, at de respektive Kommuner vilde trykke sig for at være de Medgjørige, vilde trykke sig ved at være dem, der enten forlangte eller tiltraadte et Andragende om Indlemmelse. Byraadet vilde aldrig tiltræde et saadant Andragende af Frygt for at komme til at betale til Landdistriktet, og Landdistriktet vilde aldrig tiltræde et saadant Andragende af Frygt for at miste en aarlig Godtgjørelse for det Hartkorn, der gaar bort. Resultatet vilde altsaa blive, at Loven for en hel Del blev uivkksom.

Strup: Jeg tager naturligvis med Glæde en Ytring af den ærede Ordfører til Indtægt, der lød saaledes, at der ved disse Spørgsmaal ikke saameget kan være Tale om Kommunernes som om Grunddeiernes Interesser. Denne fuldstændig rigtige Tanke har jo ogsaa fundet sit Udtryk i Udvalgets Forslag, idet det har foreslaaet for det Første, at blandt de tre Parter, der kunde være interesserede, skulde absolut Grunddeierne være med; det er ikke nok, at de to andre Parter komme til Enighed. Grunddeierne skulle nødvendigvis være den ene af Parterne, og ikke alene den simple Majoritet af Grunddeierne, men en kvalificeret Majoritet af dem, nemlig $\frac{2}{3}$. Foraa vidt er det ærede Udvalg og den høitærede Ordfører fuldstændig i Overensstemmelse med den rigtige Tanke, som Ordføreren udtrykte, men jeg ser ikke rettere, end at Udvalget er kommet bort fra den gjenne Vædringsforslaget under Nr. 2, som netop gaar ud paa en fuldstændig Tilfidesættelse af de enkelte Grunddeieres utvivlsomme Ret. Naar den høitærede Ordfører har sagt, at saaledes var nu Verdens Gang, at Minoriteten maatte finde sig i at lade sig regjere af Majoriteten, saa er det en Sætning, som i sin Almindelighed ikke kan modsiges, men det forekommer mig, at den høitærede Ordfører sammenblender to ganske forskellige Ting. Det maa ikke overses, at der her er Tale for det Første om, hvorvidt overhovedet en Indlemmelse skal finde Sted, og dernæst om, hvilken Erstatning der skal kunne tilkomme enten den enkelte Indlemmede eller ogsaa en af Kommunerne. Nu forekommer det mig, at det vil være forsvaerligt at følge Lovforslaget saa vidt, at man tilsteder, at det ikke som

hidtil bliver nødvendigt at have Samtykke af samtlige Grunddeiere for at foretage Indlemmelsen, men at Indlemmelse kan finde Sted, naar en kvalificeret Majoritet af Grunddeiere ønsker det, og enten andrager derom eller tiltræder et Andragende, men det er dog noget himmelvidt Forskjelligt herfra, om en Majoritet af disse Grunddeiere ved deres Afstemning skulde kunne affære Minoriteten endog fra at faae Erstatning for den Byrde, der paalægges dem. Det er omtrent det Samme som at sige, at en Majoritet skulde kunne expropriere en Minoritet uden Erstatning. Jeg veed ikke, om det er et Princip, som den høitærede Ordfører overhovedet vil godkende, jeg tror det ikke. Det maa dog erindres, at der er al Sandsynlighed for, at hvor ikke alle Grunddeiere tiltræde Andragendet om Indlemmelse, der er Minoritetens Grund til ikke at ville indlemmes i Byen den, at de Byrder, der ville følge af Forandringen, synes den at være større end Fordelen derved. Drifter man sig nu virkelig til, foruden at tvinge Minoriteten ind under Byen, desuden at affære den Afgang til at faae Erstatning for den forøgede Stattebyrde, som Indlemmelsen i en Kjøbstad medfører for dens Grunddeierdomme? Naar den høitærede Ordfører til Støtte for sin Mening blandt Andet henviser til Bestemmelserne i Landkommunalloven af 6te Juli 1867 om Deling af Kommuner o. s. v., saa forekommer det mig, at her slet ikke en Gang er Måilighed for at sammenligne de to Tilfælde. Landkommunallovens Bestemmelser om Deling maa sammenlignes med Lovudkastets Bestemmelser under § 3, men ikke med Bestemmelserne i § 2. Udcastet tæler i § 3 netop om den samme Erstatning paa Grund af Forandringer i Kommunernes Grændser, som Landkommunalloven omhandler dels ved Sammensmeltning af gamle Særdistrikter, dels ved Deling. Her er Sammenligningspunktet, men det forekommer mig, at den høitærede Ordfører skal have meget ondt ved paa nogetsomhelst Punkt i Landkommunalloven at finde en Bestemmelse, som har nogen som helst Lighed med Bestemmelsen i dette Lovudkast § 2. Jeg skulde tage meget feil, om Landkommunalloven kjenner andre Afregninger og andre Erstatninger end fra Kommune til Kommune og fra Distrikt til Distrikt. Naar den høitærede Ordfører rettede det Spørgsmaal til mig, om jeg dog ikke vilde finde det billigt, at Erstatningen til Mindretallet af Grunddeierne for forøget Stattebyrde udrededes af Landkommunen, som havde tiltraadt Andragendet, i Stedet for af Bykommunen, saa veed jeg ikke, om Spørgsmaalet var alvorlig ment; det vilde vist se noget besynderlig ud, om man vilde tilpligte en Kommune at udstede Obligationer svarende til det 25dobbelte Beløb af en Statteindtægt, som en anden Kommune fik. Det er jo nemlig det ganske simple Forhold her, at den Bykommune, som den ærede Ordfører er saa angstelig for skal blive prægraveret, jo i Virkeligheden igjennem Bestemmelserne i § 2, naar disse